

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **M.S.**

skazanego z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 2025 r.

wniosku Sądu Okręgowego w X.

zawartego w postanowieniu z dnia 2 stycznia 2025 r., sygn. akt III Kow 1846/24/el

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu – Sądowi Okręgowemu w Legnicy.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2025 r. Sąd Okręgowy w X. w sprawie o sygn. akt III Kow 1846/24/el, wystąpił – w trybie art. 37 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. – do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu rzeczzonej inicjatywy wskazano, że do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wpłynął wniosek obrońcy skazanego M.S. o udzielenie mu

zezwoleń na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego wraz z wnioskiem o wstrzymanie kary. Wnioskodawca podniósł, że skazany M.S. jest bratem Prezesa Sądu Okręgowego w X.. W związku z powyższym, sprawa skazanego już w postępowaniu rozpoznawczym, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, została przekazana sądowi równorzędnemu spoza sądów apelacji [...], tj. Sądowi Okręgowemu w Legnicy. Aktualnie wyrok tego sądu, kończący postępowanie rozpoznawcze, uprawomocnił się i podlega wykonaniu. Wnioskodawca wskazał, że okoliczności stanowiące przesłankę przekazania sprawy na etapie postępowania rozpoznawczego poza apelację poznańską z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, zachowują swoją aktualność również na etapie postępowania wykonawczego. Brat skazanego nadal bowiem pełni funkcję Prezesa Sądu Okręgowego w X., a zatem jest zwierzchnikiem służbowym wszystkich sędziów zarówno tego sądu, jak i sądów rejonowych z obszaru jego właściwości. Co więcej, jest on członkiem Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...], opiniującego decyzje istotne z punktu widzenia wszystkich sądów apelacji poznańskiej, w tym m.in. w sprawach personalnych sędziów. Zdaniem wnioskodawcy, powyższe okoliczności mogą w odczuciu społecznym rodzić wątpliwość co do obiektywnego rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Sąd Okręgowy w X..

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 § 1 k.p.k., uzasadnia przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu m.in. wówczas, gdy w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie rozpoznana bezstronnie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 14 lipca 2004 r., IV KO 30/04, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 1323; 1 kwietnia 2003 r., IV KO 9/03, OSNwSK 2003, nr 1, poz. 684; 15 lipca 2008 r., III KO 43/08, LEX nr 609259).

Biorąc pod uwagę okoliczności opisane w przedmiotowym wniosku, wskazujące na aktualność motywów podanych w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2023 r. (sygn. akt I KO 1/23) – stwierdzić

należy, iż także na etapie postępowania wykonawczego, procedowanie w sprawie dotyczącej skazanego M.S. przez Sąd Okręgowy w X. – w odbiorze zewnętrznym – może doprowadzić do powstania uzasadnionego przekonania o braku istnienia adekwatnych warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy. Jak bowiem wskazano, brat skazanego w dalszym ciągu pełni funkcję Prezesa Sądu Okręgowego w X., a to właśnie ten sąd jest właściwy do rozpoznania wniosku obrońcy o udzielenie skazanemu zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Uwypuklona okoliczność pokrewieństwa – oceniana przez pryzmat kryteriów obiektywnych, osiągalnych dla przeciętnego obserwatora funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości – mogłaby (również na obecnym etapie postępowania) podważać zaufanie w zakresie istnienia warunków do bezstronnego rozpoznania ww. wniosku obrońcy przez Sąd Okręgowy w X..

Powyższe prowadzi do konstatacji, że ocena przesłanek odbywania kary w systemie dozoru elektronicznego, w odniesieniu do M.S. – z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości – powinna zostać dokonana przez inny sąd niż miejscowo właściwy. Twierdzenie to implikowało rozstrzygnięcie uwzględniające przedstawioną inicjatywę, dlatego Sąd Najwyższy przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy, który uprzednio – na mocy postanowienia wydanego w trybie art. 37 k.p.k. – rozstrzygał kwestię odpowiedzialności karnej M.S. w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[WB]

[f.n]